



Arrest

nr. 110 824 van 27 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 21 juni 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 27 mei 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 juni 2013 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 augustus 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster is als houdster van een toeristenvisum een aantal maal het Rijk binnengekomen, een eerste maal op 14 november 2011, en een laatste maal op 29 april 2012. Verzoekster bood zich op 10 mei 2012 aan bij de dienst bevolking te Gent met het oog op het afleggen van een verklaring wettelijke samenwoning met dhr. M. U. Op 30 november 2012 diende verzoekster een aanvraag in van de verblijfskaart van een burger van de Unie (bijlage 19*ter*). Verzoekster maakte bijkomende stukken over op 22 januari 2013. Op 27 mei 2013 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

***“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN
MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN***

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 30.11.2012 werd ingediend door:

Naam: B. Voorna(a)m(en): Iryna Nationaliteit: Oekraïne Geboortedatum: (...)1985 Geboorteplaats: Oekraïne

Identificatienummer in het Rijksregister: (...) Verblijvende te: (...) 9050 GENT

*om de volgende reden geweigerd:*³

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor: skypeberichten die teruggaan tot mei 2011. Dit is geen 2 jaar voor de aanvraag.

Vliegtuigtickets waarvan het eerste dateert van 20.12.2011. Ook dit is te recent.

Een overzicht van de vluchten die de laatste tijd gebeurden met Ryanair. Dit bewijst niet noodzakelijk dat betrokkenen elkaar ontmoet hebben.

Foto's zonder datum. Deze zijn niet op hun echtheid te controleren.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria en het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen...”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan:

“schending van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1950 en van het proportionaliteitsbeginsel. Dat verzoekster samen met haar levenspartner een hecht gezin vormt. Dat, als gevolg van het verzoeksters betekende beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, verzoekster België dient te verlaten en van haar levenspartner, met wie zij een hecht gezin vormt, wordt gescheiden. Dat dit een verregaande ingreep is op haar recht op een privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel. Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel. Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven. In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoekster gepleegde inbreuken. Dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, genomen ten aanzien van verzoekster, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoeksters recht op haar privé-en gezinsleven, meer bepaald haar verblijf in België, waar zij haar leven en gezin heeft opgebouwd, geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing. Nergens blijkt dat verweerder een correct evenwicht probeerde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging. Noch blijkt dat hij een belangenafweging deed met betrekking tot de huidige gezinssituatie van verzoekster.”

2.1.2. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verzoekster moet zowel het bestaan van een beschermenswaardig privéleven, als de wijze waarop dit door de bestreden beslissing zou zijn geschonden, op voldoende nauwkeurige wijze aantonen, opdat een schending van artikel 8 van het EVRM zou kunnen worden aangenomen.

Verzoekende partij toont *in casu* echter niet aan dat haar relatie een beschermenswaardig karakter zou hebben. Immers werd het verblijf van meer dan drie maanden geweigerd om reden dat verzoekende partij er niet in slaagt de aard en het duurzaam karakter van de relatie aan te tonen.

In die omstandigheden kan er geen sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.

In casu dient geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM te gebeuren. Immers heeft verzoekster voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In casu toont verzoekster niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden.

Het is inherent aan een grensoverschrijdende relatie dat één van de beide partners de verankering in het land van herkomst in grote mate verliest, terwijl verzoekster nergens aannemelijk maakt om welke reden het voor haar partner onmogelijk zou zijn een gezinsleven buiten België op te bouwen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekende partij toont ook niet aan waarom haar partner in de volstreekte onmogelijkheid zou zijn samen met haar een gezinsleven elders uit te bouwen. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat er een positieve verplichting rust op de Belgische overheid.

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM niet worden aangenomen.

Het EHRM heeft inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan

hij geen onderdaan is. binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie RvS 28 juli 1992, nr. 40.061, R.A.C.E. 1992, z.p.).

In de gegeven omstandigheden vormt de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoekster geen verboden inmenging in de uitoefening door deze laatste van haar recht op privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens neemt inderdaad aan dat uit artikel 8 van het EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen door het enkele feit te opteren voor een levensgezel die op dat grondgebied vermag te verblijven (cf. VAN DE PUTTE, M., "Straatsburg gaat vreemd. De vreemdeling in de jurisprudentie van de Straatsburgse organen", T. V.R. 1994, (3), 12).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van artikel 8 van het EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen, en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat zij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie RvS 20 juli 1994, nr. 48.653, Arr. RvS 1994, z.p.; RvS 22 februari 1993, nr. 42.039, Arr. RvS 1993, z.p.).

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat verzoekster van haar partner wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan:

"Schending van het art 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, van de hoorplicht van het redelijkheidsbeginsel van het evenredigheidsprincipe en van verzoeksters rechten van verdediging
Verzoekster wil verwijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van zijn verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst. Dat verzoekster, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent haar gezins- en economische situatie. Dat dit in casu niet is gebeurd ! ! ! Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoekster uit te nodigen voor een verhoor. Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoeksters rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden. Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art.17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging geen rekening hield met verzoeksters verblijf in België, met haar wettelijke samenwoning, met haar culturele en sociale bindingen met België,.... Dat er door verweerder, in strijd met de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003, geen enkele afweging is gebeurd."

2.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster kan zich evenmin op ontvankelijke wijze beroepen op de directe werking van de Richtlijn 2003/86/EG. Deze richtlijn werd immers reeds geïntegreerd in Belgisch recht, met name in de Wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Artikel 2 van de wet van 15 september 2009 bepaalt:

“Deze wet zet onder meer de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van de Europese Unie van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale erkenning behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, en de richtlijn 2004/81/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 betreffende de verblijfstitel die in ruil voor samenwerking met de bevoegde autoriteiten wordt afgegeven aan onderdanen van derde landen die het slachtoffer zijn van mensenhandel of hulp hebben gekregen bij illegale immigratie, om in de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”

Verzoekster kan niet gevolgd worden in haar betoog dat zij diende te worden gehoord door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie alvorens een beslissing kon worden genomen ten aanzien van haar aanvraag voor de verblijfskaart van een burger van de Unie. Immers houdt de bestreden beslissing slechts een beoordeling in van de verblijfstoestand van verzoekster en van haar aanvraag om desbetreffend een bepaalde beslissing (aanvraag tot vestiging) te treffen.

Niet een bepaalde vorm van persoonlijk gedrag of de vereiste van de goede werking van een openbare dienst ligt dus aan de betrokken bestreden beslissing ten grondslag (*cf.* bv. RvS 3 april 1992, nr. 39.156, Arr. RvS 1992, z.p.), maar wel een bepaalde vaststelling aangaande een situatie waaromtrent het bestuur uit hoofde van zijn bevoegdheid, die het verzocht is uit te oefenen, beslissingen dient te nemen. Bij deze vorm van bestuurlijke bevoegdheidsuitoefening geldt de hoorplicht niet (RvS 2 april 1992, nr. 39.155). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet gesteund zijn op een tekortkoming van de betrokkene (zie ook RvS 15 februari 2007, nr. 167.887, I. OPDEBEECK, “De hoorplicht” in *Beginnelsen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 2006, 247).

Bovendien kan verzoekster niet dienstig betwisten dat zij de redelijke mogelijkheid heeft gehad om alle relevante inlichtingen op nuttige wijze naar voor te brengen.

Terwijl verzoekster zich ook niet dienstig kan beroepen op de vermeende schending van de rechten van verdediging. Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. Derhalve zijn de rechten van verdediging niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoekster voert een derde middel aan:

“Schending van schending van de art 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen (tan behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en de motiveringsverplichting, de hoorplicht en de rechten van verdediging. Manifeste beoordelingsfout Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing. Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is. Dat in eerste instantie dient vastgesteld te worden dat in de bestreden beslissing de wettelijke bepalingen, waarop deze gesteund is, niet wordt weergegeven. Dat in tweede instantie dient te worden vastgesteld dat de door verzoeker ingediende aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie geweigerd wordt omdat op basis van skypeberichten die teruggaan tot mei 2011, vliegtuigtickets, overzicht vluchten met Ryanair en foto's niet kan gesteld worden dat de relatie bewezen is overeenkomstig de art. 40bis en 40ter Vw. Dat deze motivatie evenwel niet afdoende is. Zo hebben verzoekster en haar levenspartner tal van bewijsstukken neergelegd waaruit blijkt dat zij wel degelijk een duurzame relatie hebben en eveneens voldoen aan de voorwaarden gesteld in de art. 40bis en 40ter Vreemdelingenwet. Dat verweerder geenszins op een afdoende manier motiveert waarom met de door verzoeksters neergelegde bewijsstukken samen geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van verzoeksters aanvraag. Dat er sprake is van schending van de art. 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet, van algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheids- en de motiveringsverplichting en van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van verweerder wanneer wordt nagelaten rekening te houden met alle door verzoeker neergelegde bewijsstukken samen.”

2.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster heeft een aanvraag tot gezinshereniging ingediend, als partner in een duurzame relatie, op grond van de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet.

De gemachtigde van de staatssecretaris verwijst in de bestreden beslissing uitdrukkelijk naar artikel 52, § 4, 5de lid van het vreemdelingenbesluit, en naar de voorwaarden voor gezinshereniging zoals bepaald in de vreemdelingenwet, als juridische grondslag van de bestreden beslissing.

In casu heeft de gemachtigde geoordeeld dat de door verzoekster voorgelegde documenten ter staving van haar duurzame en stabiele relatie geen afdoende bewijs vormden. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt ook afdoende om welke reden de voorgelegde documenten niet konden aanvaard worden als bewijs van de duurzaamheid van de relatie.

Het loutere feit dat verzoekster de mening is toegedaan dat de voorgelegde stukken wel degelijk aantonen dat zij een duurzame relatie onderhoudt, kan uiteraard niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden, zeker nu de verzoekende partij nalaat in te gaan op de motieven van de

bestreden beslissing, en ook niet aantoonbaar met welke stukken geen rekening zou zijn gehouden. Zij beperkt zich tot vage en theoretische beschouwingen.

In zoverre verzoekster een feitelijke herbeoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou beogen, laat de verwerende partij nog gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enkel onderzoekt of de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.vS 17 januari 2007, nr. 166.820).

Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat de gemachtigde een kennelijk onredelijke beslissing heeft genomen.

De rechten van verdediging noch de hoorplicht zijn van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet.

Het derde middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig september tweeduizend dertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC